

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμειαν ἀρχήν.

Ὁ Παλιάνθρωπος

εἶναι ὅλως ἀνεξάρτητος, ὡς τὸ Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος, καὶ ὁποῖος νομίζει, ὅτι ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἄλλον, εἶναι τέρας βλακειᾶς.

Ὁ κ. Ἀνέστης Κωνσταντινίδης

ἐδημοσίευσεν ὠραίους ἡμεροδείκτας, 40 εἰδῶν καὶ ποιότη-
των, τιμωμένους ἀπὸ 1,20 ἕως τρεῖς δραχ. καὶ παραπάνω.

Εἶνε ἀριστουργηματικὰ πράγματα. Κανδράκια. Μοῦ ἔσειλε
ἕναν μὲ τὸνομά μου ἐπάνω, πρὸς ἔνδειξιν, ὅτι μπορεῖ νὰ
βάξῃ καὶ κάθε ἀγοραστοῦ τὸ ὄνομα ἐπάνω. Τί διάβολο τοῦ
πληρῶνετε τοῦ ἀνθρώπου μὲ τρεῖς δραχμᾶς καὶ μὲ μιὰ καὶ
εἴκοσι; Τὸ χρυσὸ ποῦ ἔχει ἐπάνω, ἢ τὴν εἰκόνα, ἢ τὰς ὠ-
ραίας μεταξωτὰς κορδέλας; Καὶ πέντε δραχμᾶς ἂν τοῦ τοῦ
πληρῶσετε, πάλι τζάμπα θὰ σὰς ἔλθῃ.

Ὁ κ. Μιάνεσης

μετὰ τοῦ κ. Ριζοπούλου ἀνοῖξαν παντοπωλεῖον ἀπέναντι τοῦ
τυπογραφείου τῆς **Ἔβρας**, καλῶς περιποιημένου, μὲ τὸ μ ν-
στικὸ του, καὶ μὲ τὴν καλὴν του ρετσίνα, τὸ δὲ ἱστορικὸν
καὶ καθαρὸν καφεκοπτεῖον τοῦ κ. Ριζοπούλου κεῖται ὀλίγο
παραπάνω. Σημειώσατε, ὅτι ὁ κ. Ριζόπουλος εἶνε ὁ μόνος
προνομιούχος καφεκόπτης τῶν Ἀθηνῶν τεχνίτης, καὶ εἰλι-
κρινῆς. Ἀπ' αὐτὸν ψουνίζει τὸν καφέ του καὶ ὁ Γρὰν Πάπας.

Νέο βαγιένι

κρασιοῦ ρετσινάτου, ἀθανάτου, ἀνοῖξε τὸ παντοπωλεῖον Βα ρ-
βά κειον ποῦ εἶνε κοντὰ στὸ Βαρβάκειον.

Εἶνε πρώτης. Ἄδολο, γνήσιο, καὶ θεῖον πρᾶγμα.

Κηλακεύετε τὸ Δῆμο ποῦ εἶνε στὸ τεζιάκι μόνον, γιὰ νὰ
μὴ σὰς καλπονοθεύῃ. Εἶνε παιδὶ ἀρκαντάσικο. Ἀφοῦ, πλή-
ρωσε καὶ σὺνδρομὴ μάλιστα στὸ φύλλο μου.

Τὸν βασιλέα μας

τὸ πρῶτον Γιώργον μας, σῶσον, Θεέ.

Ἐνθυμεῖσθε ποῦ εἶχαν γράφει αἱ εὐρωπαϊκαὶ ἐφημερί-
δες, ὅτι εἰς τὸν σιδηρόδρομον εἶχαν κλέψῃ τὸ ταμεῖον τοῦ
βασιλέως μας, περιέχον 50 χιλιάδες φράγκα, 20 χιλιάδες
μάρκα καὶ δὲν ξέρω πόσαις χιλιάδες χαρτονομίσματα;

Ξέρετε τί συνέβη; Ἦτο ψέμματα.

Θὰ πῆτε τόρα, καὶ τί ἀνάγκη εἶχε ὁ βασιλεὺς νὰ πῆ
ψέμματα;

Εἶχε τὸ λόγο του. Διατί; Διότι—

Ἄμα πῆγε στὴ Κοπεγχάγη, σὰν ξεπεσμένος караβοκύ-
ρης, εἶπε εἰς τὸν πατέρα του τὸν βασιλέα τῆς Δανίας:

— Μπαμπάκα, στὸ δρόμο ποῦ ἐρχόμουν νὰ σὲ δῶ καὶ
σὲ φιλήσω, κάτι κλέφταις μοῦ κλέψαν τὸ ταμεῖόν μου καὶ
τόρα εἶμαι ξεπαραδιασμένος. Σῶσον ἐλέησον! Δός μου τί-
ποτα δανεικὰ καὶ ἔχε νὰ λαμβάνῃς. Βασιλεὺς ἢ Μεγαλειό-
της σου, βασιλεὺς καὶ ἢ Μεγαλειότης μου. Δυὸ βασιλεῖς
λοιπὸν δὲν μπορεῖ νὰ γελάσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Καὶ τοῦ τράβηξε τὸν παρὰ.

Ἄλλὰ γιὰ νὰ τοῦ κάμῃ ἔπαιτα ψευτοκολακεία, ἔκαμε
ἕνα συμπόσιον γιὰ τὰ γενέθλιά του, εἰς τὸν ζωολογικὸν κῆ-
πον, δὲν ξέρω ποίου μέρους τῆς Εὐρώπης, ὅπου ἐξόδευσε
ἀπὸ τὰ δανεικὰ κάμπουσαις χιλιάδες φράγκα.

Ἐκαμε δὲ τὸ συμπόσιον εἰς τὸν ζωολογικὸν κῆπον, διὰ
νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι τάχα... σὰν νὰ λέμε... ὅτι... ἔτσι... εἶνε
σὰν ζῶα ἐκεῖνοι ποῦ δανείζουν, ... ἐγὼ, σεῖς καὶ ἄλλοι ποῦ
δανείζομε.

Ἐκαμε ἀκόμη καὶ ἕνα ἄλλο, ὅλα τὰ ἄνθη μὲ τὰ ὅποια
εἶχε στολίσει ὁ φουκαρᾶς ὁ ξενοδόχος τὸ ξενοδοχεῖόν του,
τὰ πῆρε καὶ τὰ ἔστειλε στὴ Δανία, στὸν Πατέρα του, χάριν
περιποιήσεως, σὰν νὰ τοῦλεγε—

— Πάρε πατέρα, λουλούδια νᾶχης.

Ἄιντε νὰ πᾶμε κάτω,
λουλούδια νὰ σοῦ κῶψω
καὶ νὰ σοῦ τὰ χρυσώσω
στὰ χέρια νὰ στὰ δώσω.

Ἦθελε, λέγουν νὰ πάρῃ καὶ τὰ πιάτα, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἐφο-
βήθη μὴ σπάσουν στὸ δρόμο, τ' ἄφησε.

Τὰ πιστεύετε ὅλα αὐτὰ; Δὲν ντρέπεσθε. Ἄλλα, θὰ ἐρω-
τήσετε τότε, πῶς τολμῶ νὰ τὰ γράφω;

Ἔτσι γιὰ νὰ κάμω φιγούρα.

ολέμονα, ἀλλοιῶς δὲν ἔρχομαι. Ἔτσι θὰ ὑποδεχθῶ καὶ ἐγὼ
ἓνα κάπιον με γάλοιν.

Μὲ γυρεύουν
κάποιοι γιὰ νὰ μὲ δείρουν.

Τοὺς λέγω, ὅτι φέρω ρεμπόουλμπερ καὶ σκοτώνω
Καὶ ἅμα δὲν μπορέσω νὰ σκοτώσω κανένα τὸν ἀφίνω ζων-
τανὸ γιὰ νὰ χαρῆ τῆ ζωῆ του. Ἐχῶ καὶ τὸν μαῦρο γάτ-
του μου μαζὺ γιὰ φρουρά.

Καραγκιῶζ μπερντέ.

Ὁ Τρικούπης νὰ κάμη τὸν πολεμικόν, μὲ κλάδον εἰρήνης, καὶ ὁ Βεζύρης νὰ τοῦ παίξῃ
τὸν ἄμπακο μὲ τὴν διακοίνωσίν του. Φτου. ἀλά μπελά βερσίν.

Νεζερό.

Μ' αὐτὸ τὸ παληο—Νεζερό στ' διάβολο ἄς πάγη·
πῶ! πῶ! τρεχάματα, φωναῖς,
τόσαις ἀλλόκοταις σκηναῖς,
κοντεύει νὰ μᾶς φάγη.

Μᾶς στέλλουν διακοίνωσι μεγάλη ἀπ' τὴν Πόλι,
γραμμμένη μ' ὕφος αὐστηρὸ ...
δὲν δίνουνε τὸ Νεζερό
οἱ Τούρκοι οἱ διαβόλοι.

Καὶ τώρα τί θὰ κάνουμε; γιὰ πέτε τί θὰ γίνῃ;
θὰ ἀπαντήσουμε σ' αὐτὰ,
ἢ μὲ τὰ χέρια σταυρωτὰ
τὸ ἔθνος μας θὰ μείνῃ;

Τὶ νὰ σᾶς πῶ, βρέ ἀδελφοί; ἐγὼ γιὰ τὴν πατρίδα
πρὸ συμφερότερο, θαρρῶ,
ν' ἀφήσομαι τὸ Νεζερό!
ἴστων Τούρκων τὴν μερίδα.

Ἄς πῆ κι ἄς κουρεύεται, ἄς τοὺς γενῆ χαλάλι!
ἔτσι θὰ λείψῃ κι' ὁ μπελάς,
καὶ δὲν θὰ ἔχη ἡ Ἑλλάς
σκοτοῦρες ἴστο κεφάλι.

Μ' αὐτὸ συχάζουμε κι' ἐμεῖς, συχάζουμε κι' ἐκεῖνοι·
γι' αὐτὸ τὸ παληο—Νεζερό
νὰ ἐξοδεύουμε καιρὸ,
ἴντροπῆ ἴστη Ρωμηοσύνη.